

(המשך מעמוד 75)

כרה, היתה להולין מיים מימיוף ליס המלח (מיספר 4 במפה). גם תוכנית קטיף הוועדה. הוועדה הפרלמנטרית לא הכריעה בין התוכניות השונות. אך לפרופסור יובל נאמן, שהועמד בראש ועדת ההיגוי, אצה הדרך. הוועדה שבי ראשה עמד, הורכבה מאנשי חברת החשמל ומאנשי מישרד האנרגיה, שלרשותם הועד מרו מומחים מיקצועיים. ועדה זו המליצה על ביצוע חדידדי של תוכנית קטיף. יתרונותיה של תוכנית זאת, על-פי השקפתו המדינית של ראשועדת ההיגוי, ברורות מאוד. יובל נאמן, מנהיג תנועת התחייה, הוא מתנגד נמרץ של הסכם השלום עם מצריים. הוא מתנגד לכל הסכם עם הפלסטינים, וסבור שאסור להאמין כלל לערבים, וממילא אין להתור לשיתוף פעולה עימם. שרה-אנרגיה, יצחק מודעי, והממשלה כולה, אימצו את המלצות ועדת ההיגוי.

סיכון

השלום

הוועדה הפרלמנטרית, שהמשיכה בעבודתה גם לאחר הגשת המלצות ועדת ההיגוי, לא הסתירה את דעתה על תוכניתו של הפרופסור נאמן. בדו"ח ה' מסכם שהגישה ב-31 במרס 1981 נאמר: "הוועדה מביעה את מורת רוחה כי חלק ממסקנותיה (בדו"ח הביניים) והמלצותיה לא מוגשם. ביהוד אמורים הדברים לגבי המלצה מס. 3 בדבר בדיקה שווה של כל החלופות... לדעת הוועדה, החלטת הממ"ש שלה לטובת התווי הדרומי (תווי קטיף) בלי שהתוכנית הצפונית - האיזורית - נבחנה במלוא היקפה ומשמעותיה האנרגטיות, הכלכליות, המדיניות והבינלאומיות מחטיאה חלק ניכר ממטרות הפרוייקט כולו... לביצוע התכנית הידועה כתוכנית קטיף דרושה החלטה מדינית כאשר ל-אוטונומיה ועתידי רצועת עזה... הוועדה סבורה כי מישרד-החוק צריך לתת תשובה ברורה יותר לגבי סדר העדיפויות המדיניות של החלופות השונות ולא להסתפק בהערות משפטיות-מדיניות גרידא".

מבחינת מסקנות הוועדה הפרלמנטרית עולה מדוע תוכנית קטיף בלתי אפשרית מבחינה פוליטית: הפירת מוצא התעלה באיזור קטיף ש' ברצועת עזה, ללא הסכמת הפלסטינים (בין שהם במישטר אוטונומיה ובין שהם נמצאים במיסגרת מדינה עצמאית) היא הפרה גסה וברורה של כל האמנות הבינלאומיות שישאל חתומה עליהן. יותר מזה: מצריים אינה מסתירה את זיקתה המיוחדת לרצועת-עזה, וברור שפעולה חדידדית מצד ישראל ברצועה תסכן גם את השלום עם מצריים. די בעובדות אלה כשלעצמן - כפי שהתברר - כדי להביא לגינויה של ישראל בא"ם, ולהיסול כל סיכוי להשגת מימון בינלאומי.

הפתרון שהוצע לבעיה זו - בניית תעלה עוקפת מאיזור זיקים (מיספר 2 במפה), אינו מעשי. תעלה כזו תיקר את הפרוייקט במידה רבה מאוד ותהפוך אותו לבלתי-רצוי. אך חשוב לא פחות: תעלה מאיזור זה תחסל את מאגר מי התהום הגדול ביותר של ישראל, מאגרי זיקים. תוכנית קטיף היא כדאית - על-פי מסקנת הממליצים עליה - אם תעלה את מופלס יס-המלח מן המיפילס הנוכחי - 403 מטרים מתחת לפני הים-התיכון, ל-393 מטרים מתחת לפני הים. אך ברמה של 400 מטרים מתחת לפני הים יש ל-ירדנים תחנת שאיבה המעבירה מיימלה מהאגן הצפוני של יס-המלח לבריכות האירוי של מיפעל האשגל הירדני באגן הדרומי. אין להעלות על הדעת שישראל תציק את תחנת השאיבה הירדנית, ותחסל מיפעל ששווי 500 מיליוני דולר. גם ה-ממליצים על תוכנית קטיף מודים שאם מדובר בהעלאת מיפעל הים למיגוס 400 מטרים בלבד, אין תוכניתם כדאית.

ובינתיים, על-ידי עצם העלאת התוכנית - כבר קבעה ישראל תקדים מסוכן - שמתור לחפור תעלה כזאת באופן חדי-צדדי. ואם מותר לישראל לחפור תעלה כזאת - ברור שגם לירדנים מותר לחפור תעלה מיס-סוף יס-המלח.

פני הדברים היי יכולים להיות שונים לחלוטין אילו נעשו הכולים בדרך שהמי-ליצה עליה הוועדה הפרלמנטרית, והתוכנית השונות היו נבנות גם בהתאם ל-השלכות המדיניות. אילו כך נעשו הדבר-ים, יכולה היתה התוכנית לשמש מגוף לשיתוף פעולה איזורי. שלמה פרנקל

גומאדי בכה כמה פעמים בעת הסיפור הפרקליטה יכלה לתת לו רק סיגריה אחת שומר מזוין שומר עליהם מבעד לדלת מזוגגת

גומאדי - פיגיה

אוסטריה, שווייץ וצפון-איטליה, כאשר נתפס גומאדי. אשתו התחילה מייד לחפש את הסיגריה, אך איש לא ידע היכן היא נמצאת בדיוק. אולם הפקידים במישרד, שהוא גם מישרד אביה, עורך-הדין הוותיק יעקב ("קובה") הגלו, התקשרו עם אביה וביקשו ממנו לאתר את בתו. ואומנם, כאשר התקשרה ענהה עם אביה מפירנצה, מסר לה זה את מיספר-הטלפון

פרקליטה קפן

"הוא אינו נראה שבור..."

וא היה ממש נרגש לראותני, סיפרה עורכת-הדין אדומת-השיער, עדנה קפן, כאשר חזרה השבוע ליש"ר. ראל, היא דיברה על העיזר המפורסם ביותר בישראל, רחמים ("גומאדי") אהרן נ, שאותו היא מייצגת.

עורכת-הדין קפן לא נפגשה קודם לכן מעולם עם הלקוח המפורסם שלה. אשתו, בת-שבע אהרונ, היא שפנתה לסניגוריות בתום מישפט הרצח הכפול. היא ביקשה ממנה לבדוק היטב את כל החומר המישפטי בתיק, ולבדוק את הש"כ לתומו לגבי בעלה. היא גם ייפתה את כותה להיפגש עם פרקליטה-המדינה והיור עץ המישפטי, כדי לוודא בדיוק את מצבו של גומאדי.

טיול בפירנצה

חודש מאי השנה, כאשר קיבלה עורכת-הדין קפן את התיק, לא ראתה כל דחיות בבדיקתו. גומאדי היה בחוץ-לארץ. מדינת-ישראל אומנם היפ שה אותו, אבל ללא הצלחה. כתבי-האיר שום ברצה עמוס אוריון ועור כהן, שהי גש על-ידי פרקליטות תליאבי, הוקפא בינתיים בבית-המישפט. לכן הבטיחה עורכת-הדין לגברת אהרונ כי תבדוק את התיק ביסודיות בעונת-ההגים, בחודשים אוקטובר-נובמבר.

בפגרת בית-המישפט, בתחילת חודש אוגוסט, נסעה הסיגורית עם בעלה ושתי בנותיה לחופשה שנתית. היא טיילה ב-

בכלא

חדרה-קבלה בבית-המעצר הוא מרווח ומהודר. כאן בדקו את דרכונה של הסניגורית, ונטלו ממנה את רשיון-הכניסה. היא נלקחה לחדר קטן, שם חיכה לה גומאדי, דלתו של החדר היתה מזוגגת. שומר מזוין סגר אותה, אך נותר עור בד בחוץ.

חיפוש

בארנק

השומרים חיפשו בארנקה של עורכת-הדין, והוסבר לה כי תוכל ללכת עם לקוחה בסיגריה אחת בלבד, ולא - כפי שהדבר נהוג בארץ - בסיגריה ללא הגבלה. הסוהר גם ניסה להגביל את זמן-השיחה בין השניים לעשר דקות. אך הסיגורית הודיעה לו כי לא עשתה את כל הדרך מישראל לפגישה בת עשר דקות.

השיחה, שעליה מסרבת עורכת-הדין להרחיב את הדיבור, נמשכה שלוש שעות תמימות. מכיוון שהיא טרם עברה על התיק המישפטי, ותפיסתו של גומאדי באה לכל בהפתעה, מתקבל על הדעת כי היה זה הוא שדיבר במשך רוב הזמן, וסיפר לה את גירסתו. כל מה שהסכימה הסניגורית לומר אחר-כך היה שהוא היה נרגש מאוד, והדגיש את חפותו. דמעות עמדו בעיניו כמה פעמים, כאשר סיפר על העולל שנעשה לו, לדבריו. הוא כועס מאוד על רמי ערוסי, שלדבריו שיקר במישפט.

"מצב-רוחו טוב, והוא אינו נראה שבור", מסמנת עדנה קפן. הוא היה לבוש חליפה ספורטיבית בצבע תכלת, ואת פניו קישט וקנקן חדי. "הוא מתכוון לחזור לישראל, אך אינו רוצה להיות מובל באויקים, לפי הליכי-הסגרה".

התנאים בבית המעצר אינם קלים, אך הוא זוכה לביקורי אשתו. כמקובל באיטליה, ילדיו כבר חזרו לישראל, לקראת תחילת שנת-הלימודים, וגם אשתו תיאלץ לחזור לישראל בקרוב, כדי לטפל בילדים הקטנים.

עורכת-הדין לא רצתה להתייחס בדבריה לאושרי, אך הבחירה כי אם יוחזר לירמאדי לישראל וייערך לו מישפט פלילי היא תעמוד על-כך שרמי ערוסי יחזור לארץ, כדי שתוכל לחקור אותו בחקירה נגדית. אילנה אלון

של גברת אהרונ ברומא, וסיפר לה על תפיסתו של גומאדי.

מכאן התחיל תהליך ארוך ומסוכן של אירגון פגישה בין גומאדי וסיגוריתו בכלא האיטלקי. מאחר שהעציר מוחזק בבית-כלא איטלקי, הרי רק עורך-דין מקומי רשאי לטפל בעניינו. לכן מונה לגומאדי עורך-דין איטלקי, המטפל בי ענייני הסגרתו. אך הוא רצה מאוד להיפגש גם עם עורכת-הדין הישראלית שלו. לשם-כך פנתה בת-שבע אהרונ לקונסול ישראל ברומא, אברהם אגמון, אך הוא הסביר לה כי הסיכוי לפגישה כזו הוא מיוערי. לכן פנתה הסיגורית עצמה לפרקליטה-המדינה, גבריאל בך, הוא שפנה מייד לשיגורות, כדי לשמור על זכויותיו של האורח הישראלי רחמים אהרונ.

שופט ו-4

מזכירות

אחרי מיפול של יותר משבוע נודע לסיגורית כי השופט-החוקר נתן הס"כ כמה עקרונית לפגישה כזו. היא קנתה מייד כרטיס-טיסה לרומא. וביום החמישי, ה-27 בחודש, יצאה בדרכה לרומא. בת-שבע אהרונ וגם קונסול ישראל נפגשו איתה והבהירו לה כי בעזרת מיכתבים שהכיני מישרד-החוק תוכל לבקש מהשור פט החוקר את אישור-הכניסה לבית המעצר.

למחרת בבוקר פנתה הסיגורית לשור פט-החוקר במישרדו, כשהיא מצוידת בי מיכתבים הדרושים. שם, בקומה החמישית של בית-המישפט, במישרדו המרווח, כשהוא מוקף בארבע מזכירות, קיבל השור פט את עורכת-הדין. הם שוחחו באיטלי קית, ובאדיבות רבה הסביר לה השופט את מצבו של גומאדי.

הפרוצדורה באיטליה להסגרת אורח זר היא ממושכת. הדבר יכול להימשך בין חודש אחד לשלושה חודשים תמימים, ולא ברור, כמובן, מה תהיה התוצאה גם אז. אך כרגע נראה שגומאדי נלחם בהס"כ גרתו בכל תוקף, וינקוט בכל ההליכים נגד הסגרתו המיידית. לשם-כך פועל עבורו עורך-דין איטלקי.

השופט מסר לעורכת-הדין את אישור-הכניסה לבית-המעצר, ובאדיבותו אף וידא בטלפון שגומאדי נמצא בבית-הסוהר מלכות השמים, ולא הועבר משם עדיין למקום אחר.